

PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 128/22

U Luxembourggu 14. srpnja 2022.

Presuda Suda u predmetu C-572/21 | CC (Prijenos uobičajenog boravišta djeteta u treću državu)

Sud države članice ne ostaje nadležan za odlučivanje o skrbi nad djetetom na temelju Uredbe „Bruxelles II.a”¹ ako je uobičajeno boravište djeteta tijekom postupka zakonito preneseno na državno područje treće države koja je stranka Haške konvencije iz 1996.

Osoba CC rodila je tijekom 2011. u Švedskoj osobu M. Osoba CC ostvarivala je isključivu roditeljsku skrb nad svojim djetetom od njegova rođenja. Do listopada 2019. osoba M cijelo je vrijeme boravila u Švedskoj. Od listopada 2019. osoba M počela je pohađati internat u Rusiji.

U prosincu 2019. osoba VO, otac osobe M, podnio je švedskom prvostupanjskom sudu zahtjev da mu se dodijeli, prije svega, isključiva roditeljska skrb nad osobom M, kao i da se odredi da je njezino uobičajeno boravište u njegovu domu u Švedskoj. Osoba CC tvrdila je da je taj sud nenadležan zbog toga što od listopada 2019. osoba M ima uobičajeno boravište u Rusiji. Navedeni sud odbio je prigovor nenadležnosti koji je istaknula osoba CC jer u trenutku podnošenja tužbe osoba M nije prenijela svoje uobičajeno boravište u Rusiju. Žalbeni sud u Malmöu (Švedska) potvrdio je odluku prvostupanjskog suda prema kojoj su nadležni švedski sudovi.

Vrhovni sud (Švedska), od kojeg je osoba CC zatražila da odobri žalbu protiv odluke Žalbenog suda u Malmöu, pita Sud treba li Uredbu Bruxelles II.a tumačiti na način da sud države članice pred kojim je pokrenut spor o roditeljskoj odgovornosti ostaje nadležan za odlučivanje o tom sporu, na temelju članka 8. stavka 1. te uredbe, ako je uobičajeno boravište djeteta o kojem je riječ tijekom postupka zakonito preneseno na državno područje treće države koja je stranka Haške konvencije iz 1996.²

U svojoj današnjoj presudi Sud utvrđuje da je, na temelju članka 8. stavka 1. Uredbe Bruxelles II.a, nadležnost u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću dodijeljena sudovima države članice u kojoj dijete ima uobičajeno boravište **u trenutku pokretanja postupka**. Naime, zbog svoje zemljopisne blizine, ti su sudovi općenito u najboljem položaju da ocijene mjere koje treba donijeti u interesu djeteta. Pozivajući se na trenutak pokretanja postupka pred sudom države članice, taj je članak izraz načela „zadržavanja nadležnosti suda”, prema kojem taj sud ne gubi svoju nadležnost čak ni kada bi do promjene mjesta uobičajenog boravišta djeteta o kojem je riječ došlo tijekom postupka. Iz toga proizlazi, pod uvjetom da u trenutku pokretanja postupka pred sudom države članice

¹ Uredba Vijeća (EZ) br. 2201/2003 od 27. studenoga 2003. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću te o stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 1347/2000 (SL 2003., L 338, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 133. i ispravak SL 2014., L 46, str. 22.)

² Konvenciju o nadležnosti, mjerodavnom pravu, priznanju, ovrsi i suradnji u odnosu na roditeljsku odgovornost i o mjerama za zaštitu djece, sklopljenu u Haagu 19. listopada 1996. (u daljnjem tekstu: Haška konvencija iz 1996.), ratificirale su ili su joj pristupile sve države članice Unije. Ruska Federacija također je 2012. pristupila toj konvenciji te je ondje na snazi od 1. lipnja 2013.

dijete o kojem je riječ ima uobičajeno boravište na području te države članice, da je taj sud nadležan u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću, pa i kada spor uključuje odnose s trećom državom.

Međutim, članak 61. točka (a) Uredbe Bruxelles II.a predviđa da se u odnosu prema Haškoj konvenciji iz 1996. ta uredba primjenjuje „ako dijete o kojem je riječ ima uobičajeno boravište na državnom području države članice” **u trenutku kada nadležni sud odlučuje**. Stoga, ako to boravište u tom trenutku više nije uspostavljeno na državnom području države članice, nego na području treće države, stranke Haške konvencije iz 1996., primjena članka 8. stavka 1. navedene uredbe mora se isključiti u korist te konvencije.

Dakle, članak 8. stavak 1. navedene uredbe prestaje se primjenjivati ako je uobičajeno boravište djeteta preneseno na državno područje treće države, stranke Haške konvencije iz 1996., prije nego što je nadležni sud države članice pred kojim se vodi spor o roditeljskoj odgovornosti odlučivao.

Sud ističe da je ograničenje primjene članka 8. stavka 1. Uredbe Bruxelles II.a od trenutka u kojem dijete više nema uobičajeno boravište na državnom području države članice, nego na područje treće države, stranke Haške konvencije iz 1996., nametnuto člankom 61. točkom (a) te uredbe, također u skladu s namjerom zakonodavca Unije da se ne dovedu u pitanje odredbe te konvencije.

Sud zaključuje da članak 8. stavak 1. Uredbe Bruxelles II.a, u vezi s njezinim člankom 61. točkom (a), treba tumačiti na način da **sud države članice pred kojim se vodi spor o roditeljskoj odgovornosti ne zadržava nadležnost za odlučivanje o tom sporu na temelju tog članka 8. stavka 1. ako je uobičajeno boravište djeteta o kojem je riječ tijekom postupka zakonito preneseno na državno područje treće države koja je stranka Haške konvencije iz 1996.**

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da u okviru postupka koji se pred njima vodi upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 4293

Ostanite povezani!

